

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

der siger, at samdrift af jorder med et samlet areal på over 100 ha ikke må vedrøre jord fra flere end 5 ejendomme. I det ligger der en begrænsning, også i forhold til landbo-kommissionens indstilling.

Jeg vil gerne pege på det, der står ret kategorisk i betænkningen om, at der tilsyneladende rent administrativt er indført en strengere praksis med hensyn til beliggenhedskriteriet, når det drejer sig om sammenlægninger. Jeg vil gerne understrege, at det radikale venstre lægger megen vægt på, at netop beliggenhedskriteriet fastholdes så stramt, som det tilsyneladende gøres ved den nye praksis. Alene det vil medføre begrænsede muligheder for ret mange steder på noget tidspunkt at få samlet de 100 ha.

I fortsættelse af omtalen af udlånsloven vil jeg sige, at det radikale venstre lægger vægt på, at udvalget er enig i det synspunkt, der er udtrykt i betænkningen, at offentlige myndigheders opkøb af jord i rekreativt øjemed snarest bør tages op i en større sammenhæng. Vi havde i og for sig gerne set, at man var kommet lidt længere med disse tanker på nuværende tidspunkt. Men vi må erkende, at det vel er et spørgsmål, om de store aktiviteter på disse områder rettelig hører hjemme i den egentlige landbrugslovgivning, om ikke problemet er så stort og så vidtrækkende, at det må tages op i en betydelig større sammenhæng og løses i forbindelse med andre ting.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at der ofte er blevet rejst kritik af, at de offentlige myndigheder ejer så relativt store arealer her i landet. Når statsskovvæsenet ejer store arealer, når klitdirektoratet ejer vidtstrakte arealer, ikke mindst i Vestjylland, når kulturministeriet, jordlovsudvalget og andre offentlige myndigheder ejer store arealer, så tror jeg, der er mange, som i dag har en følelse af, at der — måske ikke mindst når det drejer sig om rekreative områder og om vestjyske områder — er noget meget beroligende ved, at det netop er offentlige myndigheder, der har sat sig på dem.

Når der i betænkningen er skrevet, at udvalget er enig i, at jordfonden bør aktivere sin virksomhed, tager det naturligvis i første omfang sigte på at fastholde den gode arrondering i forbindelse med struktur-

omlægningen i landbruget. Men jeg vil gerne sige, at på lang sigt må der være adskillige, som må føle, at når jordfondens aktiver beløber sig til, med runde tal, 1/2 milliard kr., er det vel et spørgsmål, om de ikke er så store, at de kan opfylde behov på en lang række andre områder.

Må jeg gå videre og sige, at når man taler om landbrugsarealer, som på grund af for ringe bonitet ikke er egnet til landbrugsmæssig udnyttelse, kan det af mange praktiske udøvere i jordbrugserhvervet føles urimeligt, at de skal tvinges til at ligge med en parcel, som de ikke må sælge fra ejendommen, selv om en eller anden bymand måske gerne ville eje den. Men jeg tror, vi her er nødt til at sige, at skal vi fastholde landskabsplejen og mulighederne for at bevare det såkaldte åbne land, kan vi ikke umiddelbart give tilladelse til salg af lodder, det være engparceller, skovparceller osv., som ikke er egnede til jordbrugsmæssig udnyttelse.

Et andet af de problemer, som rejser sig i forbindelse med strukturomlægningen i landbruget, er de efterhånden ret mange ejendomme, hvis jord bliver solgt fra. Når der ifølge statistikken nedlægges mellem 6.000 og 7.000 landbrug her i landet årlig, må det givetvis medføre, at der findes en lang række ejendomme, som jorden er solgt fra. Nu er det ikke alle ejendomme, som al jorden sælges fra. Det hænder ofte, at man beholder nogle ganske få hektarer; underste grænse for at være noteret som landbrugsejendom er jo 2 ha. Jeg vil gerne sige om dette, at nok kan det være hensigtsmæssigt i en lang række tilfælde, at man, når man sælger jord fra en ejendom, sælger til bunds og ikke lader noget af jorden blive ved ejendommen. Men det er dog et spørgsmål alligevel, om der ikke kan være nogen rimelighed i ikke at lægge et tryk på den, som står og skal sælge jord, ved at sige: sælg nu til bunds, sælg nu ned, som man siger, til møddingsmuren. Hvis det ønskes, så lad dem dog beholde de 2 ha, lad dem blive noteret som landbrugsejendom, og tænk på den mulighed, der ligger i, at en landbrugsejendom med et par hektar jord kan udgøre en god familiebolig og samtidig virke som fritidsbolig for familien. Dermed løser man et andet problem. På ejendomme, hvor jorden er solgt fra, og hvor der ikke